

Rättsfallssamlingen

Mål C-218/10

**ADV Allround Vermittlungs AG, i likvidation
mot
Finanzamt Hamburg-Bergedorf**

(begäran om förhandsavgörande från Finanzgericht Hamburg)

”Mervärdesskatt — Sjätte direktivet — Artiklarna 9, 17 och 18 — Fastställande av platsen för tillhandahållande av tjänster — Begreppet ’tillhandahållande av personal’ — Självständig personal (egenföretagare) — Nödvändighet att säkerställa att tjänsterna bedöms på ett identiskt sätt för tjänsteleverantören och tjänstemottagaren”

Sammanfattning av domen

1. *Bestämmelser om skatter och avgifter — Harmonisering av lagstiftning — Omsättningsskatt — Gemensamt system för mervärdesskatt — Tillhandahållande av tjänster — Fastställande av platsen för den skattemässiga anknytningen — Tillhandahållande av personal — Begrepp*

(Rådets direktiv 77/388, artikel 9.2 e sjätte strecksatsen)

2. *Bestämmelser om skatter och avgifter — Harmonisering av lagstiftning — Omsättningsskatt — Gemensamt system för mervärdesskatt — Avdrag för ingående mervärdesskatt*

(Rådets direktiv 77/388)

3. *Bestämmelser om skatter och avgifter — Harmonisering av lagstiftning — Omsättningsskatt — Gemensamt system för mervärdesskatt — Avdrag för ingående mervärdesskatt*

(Rådets direktiv 77/388, artiklarna 17.1, 17.2 a, 17.3 a och 18.1 a)

1. Artikel 9.2 e sjätte strecksatsen i sjätte direktivet 77/388 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter ska tolkas så, att det däri angivna begreppet ”tillhandahållande av personal” även omfattar tillhandahållande av självständig personal i form av egenföretagare som inte är anställd vid det företag som tillhandahåller tjänsten.

Eftersom en sådan tolkning innebär att endast en plats blir det skattemässiga anknytningskriteriet för tillhandahållandet av den aktuella tjänsten, så blir det därigenom nämligen möjligt att undvika att tjänsten dubbelbeskattas eller inte alls mervärdesbeskattas. Det blir enkelt att, på platsen för tillhandahållandet av tjänsterna, hantera bestämmelserna om skatteuppbörd och förebyggande av skatteundandragande. Den person som tar emot tjänsten behöver nämligen inte göra några efterforskningar om hur man rättsligt ska kvalificera förhållandet mellan tjänsteleverantören och den ”personal” som utplaceras.

En sådan tolkning står dessutom i överensstämmelse med rättssäkerhetsprincipen. I och med att det blir mer förutsägbart hur platsen för tillhandahållandet av tjänster ska fastställas, blir det lättare att tillämpa bestämmelserna i sjätte direktivet och det bidrar till att säkerställa ett pålitligt och korrekt uttag av mervärdesskatt.

(se punkterna 29-32 i domskälen samt punkt 1 i domslutet)

2. I avsaknad av unionslagstiftning på området ska det i varje medlemsstats rättsordning anges bland annat vilka domstolar som är behöriga samt fastställas vilka processrättsliga regler som gäller för de förfaranden för att väcka talan som är avsedda att tillvarata rättigheter som enskilda har på grund av gemenskapsrätten. Dessa regler får emellertid varken vara mindre förmånliga än de som avser liknande förfaranden som grundas på nationell rätt (likvärdighetsprincipen) eller göra det i praktiken omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapsrätten (effektivitetsprincipen).

När det gäller effektivitetsprincipen, gäller följande. Om det inte fanns några särskilda regler i den nationella processrätten, skulle det nämligen i praktiken innebära att den ändamålsenliga verkan av tjänsteleverantörens och tjänstemottagarens rättigheter – nämligen att behandlas på samma sätt i fråga om beskattning och mervärdesskatteplikt beträffande en och samma tjänst – går förlorad.

(se punkterna 35 och 37)

3. Artiklarna 17.1, 17.2 a, 17.3 a och 18.1 a i sjätte direktivet 77/388 ska tolkas så, att de inte innebär att medlemsstaterna måste vidta nationella processrättsliga åtgärder som säkerställer att beskattning och mervärdesskatteplikt som avser en och samma tjänst bedöms på samma sätt för tjänsteleverantören som för tjänstemottagaren, trots att olika skattemyndigheter är behöriga för de båda. Dessa bestämmelser innebär emellertid att medlemsstaterna måste vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att mervärdesskatt tas ut på ett korrekt sätt och att principen om skatteneutralitet iakttas.

Det är visserligen riktigt att artiklarna 17.1, 17.2 a, 17.3 a och 18.1 a i sjätte direktivet inte innehåller några konkreta preciseringar om innehållet i de processuella åtgärder eller andra åtgärder som måste vidtas för att säkerställa att mervärdesskatt tas ut på ett korrekt sätt och att principen om skatteneutralitet iakttas. Inte desto mindre är det så att dessa bestämmelser är bindande för medlemsstaterna med avseende på det resultat som ska uppnås, samtidigt som medlemsstaterna har ett utrymme för eget skön att bestämma om det är nödvändigt att vidta några sådana åtgärder.

Om det emellertid skulle visa sig att – även i avsaknad av tolknings- eller giltighetsfrågor, och till och med om de behöriga domstolarna beslutar sig för att inte begära något förhandsavgörande från EU-domstolen angående tolkningen eller giltigheten av unionsrätten – olika myndigheter och/eller domstolar i en medlemsstat fortsätter att systematiskt ha olika åsikter om anknytningen av en och samma tjänst till å ena sidan tjänsteleverantören och å andra sidan tjänstemottagaren (vilket bland annat innebär ett åsidosättande av principen om skatteneutralitet), så kan det anses att denna medlemsstat har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt sjätte direktivet.

(se punkterna 43-45 i domskälen samt punkt 2 i domslutet)